

ning ud af Kraft, men gøres det, kan det trække længe ud, inden den offentlige Behandling kommer i Stand, og Sygdommen kan brede sig meget vidt, forinden det sker. Det vil da nemlig ikke gaa saaledes som hidtil, at der bliver telegraferet til København til Justitsministeren, og at denne saa maatte omgaaende svare pr. Telegraf, at han har ikke noget imod, at den offentlige Behandling finder Sted, tværtimod. Naar en Amtmand har sat en saadan Beslutning ud af Kraft, er Justitsministeren ikke i Stand til at danne sig nogen Mening om Sagen, inden dens Uter forelægges ham, og det kan derfor ikke gaa saa hurtigt som tidligere, nemlig ad telegrafist Vej. Og hvilken Fare er der ved at tage dette ud af Lovforslaget? Hvilken Fare er der ved at tage denne Ret bort fra Amtmændene? Jeg ser ikke den mindste Fare derved. Der siges ja, men det er over for Statskassen, det har Betydning, Statskassen maa, naar den skal yde Tilskud, have Ret til i visse Tilfælde at modsætte sig, at offentlig Behandling bliver paabudt. Denne Grund anføres, men den er ikke saa stærk, som den tilsyneladende ser ud. Den er ikke saa stærk, siger jeg, fordi Amtsrepartitionsfonden skal ogsaa deltage i disse Udgifter, og det har man ment maa være mere end Garanti nok for, at Oversundhedskommissionen ikke overilet gaar hen og tager Beslutning om offentlig Behandlings Indførelse. Naar Amtsrepartitionsfonden selv skal deltage i Udgiften, have vi jo mere end Garanti nok; thi som bekendt bestaar Oversundhedskommissionen af, Amtmanden, Fysikus og tre af Amtsraadet paa tre Aar valgte Medlemmer, hvis der ingen Købstæder er i Amtet. Er der Købstæder i Amtet, er der i Oversundhedskommissionen et Medlem fra Købstæderne, saa den i saa Tilfælde bestaar af Amtmanden, Fysikus, to Amtsraader og et af Købstæderne valgt Medlem. Men disse Mænd, der sidde i Oversundhedskommissionen, ville jo paa ingen Maade sørge for at saa offentlig Behandling indføres, hvor det ikke tiltrænges. Vi vide jo, at Amtsrepartitionsfonden selv kommer til at undgælde derfor, sammen med Statskassen, saa der er fuldkommen Garanti for, at saadant ikke sker, uden det er strengt nødvendigt. Paa den anden Side er der derimod den Fare, ved at Amtmanden har denne Ret, at den kan benyttes i enkelte Tilfælde saaledes, at Tiden trækkes ud, og den smittomme Sygdom imedens breder sig meget vidt. Det er da ogsaa selvfølgerligt, at naar et Raad som denne Oversundhedskommission kan sidde og tage Beslutning, og disse Beslutninger i visse Tilfælde saa kunne sættes ud af Kraft

af et af dets Medlemmer, nemlig Amtmanden, saa saa de andre Medlemmer af den, f. Eks. de af Amtsraadet valgte Medlemmer, en Følelse af, at de blot sidde som raadgivende sammen med Amtmanden som den besluttende. Det, mene vi ikke, er en passende Stilling for disse Medlemmer af Oversundhedskommissionerne, og derfor ville vi meget anbefale ærede Medlemmer at stemme for det lille Vndringsforslag, vi her have foreslaaet. — Jeg skal dernæst gaa over til at omtale Vndringsforslag under Nr. 3. Som ærede Medlemmer ville have set, gaar det ud paa, at indent Udløbet af 5 Aar skal der trindt omkring paa Landet, hvor der ikke findes Lighuse nu, bygges saadanne paa Kirkegaardene. Mindretallet mener, at disse Lighuse bør opføres paa Kommunekassens og Statskassens Regning, men Opførelsen af dem skal paahvile Kommunerne. Mindretallet foreslaar desuden, at Kirkejerne skulle afgive gratis Byggegrund dertil. Dette vort Forslag kunne vi ikke nokkom anbefale Tingets Medlemmer og det af flere Grunde. Forholdene ude paa Landet — jeg taler særlig om Landet, Købstæderne have jo, saa vidt mig bekendt, alle sammen Lighuse — ere jo, som de fleste af os vide, saadanne, at mange Smaafolk bo meget tarvelig, have meget smaa og indskrænkede Lejligheder. Naar saadanne Smaafolk saa en smitsom Sygdom — den være mere eller mindre ondartet — paa Halsen, og der følger Dødsfald deraf, er det til stor Ulejlighed og Gene for dem, at de skulle have Liget liggende i lang Tid, og ikke kunne komme af med det, da de have saa daarlig Plads; det er tit Tilfældet, at de maa færdes i det samme Lokale, hvor Liget ligger, idet det tit er helt umuligt at saa Liget lagt et affides Sted, hvor man ikke netop skal færdes tidligt og sildt. Oppe i det andet Ting blev der fremsført et Forsæmpel paa, at en Smaamand maatte lægge et Lig ud i Tørvehuset, fordi han ikke havde Plads andre Steder. At saadanne Tilstande ere meget daarlige, mener jeg, alle maa indrømme, og naar vi derfor træffe en Lejlighed, hvor det er muligt at afhjælpe dem, mener jeg, at vi skulle gribe den. Dette er en af Grundene, hvorfor vi ere fremkomne med vort Forslag, men vi have selvfølgerlig flere Grunde. Særligt have vi da den Grund, at naar en smitsom Sygdom er brudt ud et Sted og Dødsfald indtruffet, og Forholdene ere saa daarlige, at Liget maa ligge, hvor Folkene færdes, kan dette give Anledning til, at Sygen naar saa meget videre, thi det er jo i Høj Grad smittefarligt at færdes ved et saadant Lig. Det